

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 595/2014-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. H., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Juskom, Advokátska kancelária, Račí potok 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv garantovaných čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-336/IS-2-2010, uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby ČVS: SKIS-448/IS-1-V-2011 z 30. novembra 2011, uznesením Okresnej prokuratúry Trnava č. k. 1 Pn 861/11-10 z 10. januára 2012, upovedomením Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. 2 Kn 62/12-4 z 15. marca 2012, upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 729/12-7 z 5. júna 2012 a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gn 729/12-14 zo 6. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2013 doručená sťažnosť Mgr. I. H. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 7. marca 2013, ktorou namietal porušenie svojich základných práv garantovaných čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby (ďalej len „ministerstvo vnútra“) dňa 23. decembra 2010 v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-336/IS-2-2010 (ďalej aj „namietaný postup“), uznesením ministerstva vnútra ČVS: SKIS-448/IS-1-V-2011 z 30. novembra 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie ministerstva vnútra“), uznesením Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 1 Pn 861/11-10 z 10. januára 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie okresnej prokuratúry“), upovedomením Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 2 Kn 62/12-4 z 15. marca 2012 (ďalej aj „namietané upovedomenie krajskej prokuratúry“), upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 Gn 729/12-7 z 5. júna 2012 (ďalej aj „namietané prvé upovedomenie generálnej prokuratúry“) a upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Gn 729/12-14 zo 6. novembra 2012 (ďalej aj „namietané druhé upovedomenie generálnej prokuratúry“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: «Dňa 22.12.2010 v čase okolo 23.30 hod. som bol zobudený ako som neskôr zistil dvoma policajtmi železničnej polície (ďalej len „ŽP“) Trnava so slovami, aby som ich nasledoval za účelom podania vysvetlenia na oddelenie ŽP Trnava, z dôvodu, že som bol označený dvoma osobami ako osoba, ktorá ich údajne mala napadnúť na Hlavnej železničnej stanici v Bratislave. ...

Následne som policajtom ŽP Trnava vysvetlil, že vypovedať som ochotný na základe predvolania v mieste trvalého bydliska a upozornil som ich na to, že v tejto dobe a v tomto čase odmietam sa dostaviť na základe ich výzvy na oddelenie ŽP Trnava za účelom podania vysvetlenia...

Následne ma jeden zo ŽP policajtov vyzval, aby som predložil doklad totožnosti, čo som aj učinil a aj napriek tomu ma obaja ŽP policajti začali ťahať z vagóna vlaku nasilu von, čomu som sa prirodzene bránil a zdôrazňoval som im, že majú môj doklad totožnosti, čo im v tomto prípade postačuje a ich snaha o moje predvedenie je v rozpore so zákonom. ...

Aj napriek tomu ma začali ťahať z vagónu a vlaku von, načo si privolali, nakoľko sa im to nedarilo, aj pomoc, a to príslušníkov Pohotovostnej motorizovanej jednotky KR PZ v Trnave, ktorí sa na mňa vrhli aj napriek tomu, že keď som vedel, že moje argumenty nie sú dostatočné a slovné som deklaroval, že pôjdem s nimi, mi podkopli nohy, zvalili na brucho, vykrútili ruky a založili mi putá vzad, za ktoré ma po podlahe z kupé a z vagóna ťahaním po bruchu vytiahli a následne ma vyhodili na perón. Pri tomto spôsobe môjho predvádzania mi spôsobovali neznesiteľné bolesti a početné odreniny a poranenia, nechali ma v špine a v chlade ležať holého len v spodnom prádle...

Spôsob akým ma predvádzali bol nielen bolestivý s následnými zraneniami a poškodením odevu, ale aj dehonestujúci moju osobu, nakoľko som bol ponížený nielen pred samotnými policajtmi, ale aj pred cestujúcimi vo vlaku, ktorí to videli. ...

Po mojom predvedení na Oddelenie ŽP v Trnave som zo strany policajtov nebol vôbec poučený o mojich právach, o dôvode môjho predvedenia, bolo mi upreté právo kontaktovať sa s rodinou a obhajcom. O tom, že som mal byť poučený neexistuje žiadny písomný dôkaz a toto moje tvrdenie ani nevyvracia žiadny z policajtov. ...

Od môjho predvedenia až do času, kedy ma prevzala vyšetrovatel'ka mjr. Mgr. B., t. j. 23.12.2010 o 04.00 hod. som stál v miestnosti pri hlavných dverách, špinavý, zbitý, so zraneniami a polonahý s putami na rukách vzad bez možnosti vykonať osobnú potrebu, vykonať hygienu a bez lekárskeho vyšetrenia. ...

Na odňatie veci ako mobilný telefón, osobné doklady, lieky na vysoký tlak a podobne nebol zákonný dôvod...

Tak isto moje žiadosti o umožnenie zatelefonovať právnenému zástupcovi a manželke bol osobne zo strany vyšetrovatel'ky bezdôvodne zamietnutý. ...

Moja žiadosť o zabezpečenie lekárskeho ošetrovania aj napriek mojím opakovaným žiadostiam a viditeľným zraneniam zo strany vyšetrovatel'ky ako aj prítomných policajtov

bola odignorovaná a až po dvoch hodinách od prevzatia mojej osoby dala vyšetrovatelka súhlas na moje lekárske ošetrovanie, čo bolo v čase okolo 06.00 hod. ...

Po príchode vyšetrovatelky na útvar Železničnej polície Trnava som jej osobne oznámil, že voči mne bola zo strany zakročujúcich policajtov spáchaná trestná činnosť, pričom vyšetrovatelka odmietla prijať moje trestné oznámenie, odmietla vykonať neodkladné a neopakovateľné úkony, odmietla zadokumentovať miesto, kde došlo k môjmu zbitiu, miesto kadiaľ som bol ťahaný po zemi, odmietla zadokumentovať a zaistiť stopy, a to po ťahaní, krvné stopy a vecné stopy, nakoľko som na košeli nemal ani jeden gombík a látku na košeli som mal roztrhanú a potrhanú ako aj nohavice. ...

Úkony odmietla vyšetrovatelka vykonať s tým, že ona je tu pre niečo iné a že ja môžem podať trestné oznámenie z domu. Od vyšetrovatelky som aj požadoval, aby pre moju potrebu a ako aj pre účely trestného konania vykonala jeden z neodkladných a neopakovateľných úkonov, a to nafotenie mojich zranení. To vykonala až v ranných hodinách po mojich urgenciách. ...

Po viac ako 6 hodinách od môjho obmedzenia osobnej slobody mi vyšetrovatelka neposkytla stravu a ani pitie, pričom som mal na to zo zákona nárok a potreboval som si zobrať aj lieky, ktoré mi zadržovala. Po skončení môjho výsluchu ako svedka dňa 23.12.2012 na Oddelení ŽP Trnava v čase okolo 10.00 hod. som bol doslova vyhodенý z Oddelenia ŽP v Trnave vyšetrovatelkou na ulicu, bez ohľadu na to, že som bol zranený, unavený, mal som potrhané odevné zvršky...

Vyšetrovatelka B. mi doručila uznesenie o vznesení obvinenia, voči ktorému som v zákonnej lehote podal sťažnosť, kde som aj uviedol opakované porušenie zákona a mojich práv zo strany vyšetrovatelky B., pričom som už tam žiadal, aby bola vypočutá... a bola jej vec odňatá, k čomu tak nedošlo. Takisto ma vyšetrovatelka B. predvolala k výsluchu na deň 20.01.2011, kde som žiadal, aby som mohol nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, kde som bol obvinený a zároveň som požiadal o fotokópiu vyšetrovacieho spisu, o ktorú písomne vopred a s časovým odstupom žiadal aj môj právny zástupca. Vyšetrovatelka bez udania zákonného dôvodu odmietla možnosť uplatniť si moje zákonné právo nazrieť do vyšetrovacieho spisu, takisto mi odmietla vyhotoviť a odovzdať fotokópiu spisu. ...

Dňa 01.02.2011 som sa po predchádzajúcej dohode dostavil k vyšetrovatelke, kde mi doručila uznesenie týkajúce sa jej nevyhlásenia z konania, s čím som sa nestotožnil. Bolo mi

už umožnené preštudovať vyšetrovací spis, ktorý nebol zožurnalizovaný a vyšetrovatelkou nebol spísaný ani záznam o nazretí do vyšetrovacieho spisu, kde by boli zaznamenané moje námietky a pripomienky. Zistil som, že v spise absentuje moja zápisnica z výsluchu zo dňa 23.12.2010. Na otázku, prečo v spise zápisnica nie je, mi bolo povedané, že nie je súčasťou trestného konania a v spise nebude, čo som kategoricky namietal. ...

Takisto som žiadal vyšetrovatelku o to, aby mi z vyšetrovacieho spisu vyhotovila fotokópiu mojej osoby, ktorá bola vykonaná na moju žiadosť kriminalistickým technikom na ŽP Trnava, kde som sfotený s mojimi zraneniami v stave, v akom som sa vrátil po ošetroaní z nemocnice pred vykonaním môjho výsluchu. Na túto moju žiadosť vyšetrovatelka mi doniesla čiernobiele fotografie, na ktoré som namietal, že na nich nie je nič vidieť a žiadal som o vyhotovenie dvoch kusov farebných fotografií, čo kategoricky odmietla...

K farebným fotografiám som sa dostal s veľkým odstupom času po viacerých žiadostiach a sťažnostiach u dozorujúcich prokurátorov, a to až dňa 22.08.2011. ...

Vyšetrovatelka B., ako som po preštudovaní vyšetrovacieho spisu zistil, vykonávala výsluchy svedkov v rozpore s Trestným poriadkom, nakoľko výsluchy vykonávala bez prítomnosti môjho právneho zástupcu, advokáta, pričom v samotných výsluchoch používala sugestívne otázky, čím navádzala svedkov na uvádzanie tých skutočností, ktoré jej vyhovovali a to, aby došlo k môjmu usvedčeniu a zároveň jej vyvineniu z nezákonnej činnosti a konania, čím hrubo a zásadne konala v môj neprospech a v rozpore s Trestným poriadkom. ...

Dňa 23.12.2010 bol zo ŽP Trnava odstúpený priestupkový spis, kde som bol označený ako údajný páchatel'. K tomu je potrebné uviesť, že samotná vyšetrovatelka B. tento údajný mnou spáchaný priestupok na mieste dňa 23.12.2010 v Trnave odmietla prevziať s tým, že na základe jej predkladaných podkladov sa jedná o podozrenie z priestupku a nie podozrenie z trestného činu. Na základe tohto rozhodnutia vyšetrovatelky bolo ŽP Trnava vo veci údajného priestupku spracované len oznámenie, ktoré bolo následne dňa 24.12.2010 odstúpené z dôvodu miestnej a vecnej príslušnosti na ŽP Bratislava. Zo ŽP Bratislava bez akéhokolvek vykonaného dokazovania, zabezpečenia nejakých nových dôkazov a bez toho, aby vyšli najavo nové skutočnosti, ktoré by oprávňovali k prekvalifikovaniu údajného priestupku na údajný trestný čin výtržníctva, bola vec nezákonnou formou „zaslaná“ ako obyčajná písomnosť, pričom mal byť využitý

inštitút § 60 ods. 3 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, čo znamená, že vec mala byť odovzdaná príslušnému orgánu, ak ide o trestný čin. Toto je len ďalším dôkazom toho, že zo strany ZP Bratislava sa postupovalo v rozpore so zákonom, boli porušené moje práva na spravodlivý proces a postup, a to že aj samotná vyšetrovatelka takéto nezákonné „zaslanie“ akceptovala a prijala do trestného konania. Predmetná trestná vec výtržníctva bola pridelená rovno vyšetrovatelke B. Vyšetrovatelka nielenže nevykonala žiadne vyšetrovanie, ale vec uznesením odstúpila na OR PZ Košice, pričom k jeho odoslaniu v skutočnosti nedošlo, uznesenie bolo vydané nezákonne a nenadobudlo ani právoplatnosť, nebola vyšetrovatelkou vykonaná ani oprava alebo zrušenie a vec nezákonným spôsobom doslova 09.03.2011 bola „odstúpená“ ako obyčajná písomnosť na Obvodný úrad Bratislava pod ČVS:SKIS-1/IS-2-SC-2011 na prejednanie. ...

Vzhľadom k tomu, že som od samého počiatku v písomných sťažnostiach okrem iného namietal a zdôrazňoval aj nezákonný postup vyšetrovatelky B. vo veci zabezpečovania a následnej manipulácie a šírenia CD kamerového záznamu ako aj výstupov z dregra (zariadenie na zisťovanie alkoholu v dychu človeka) s mojimi iniciálami, tieto bez akéhokoľvek oprávnenia zabezpečovala a šírila aj do iných konaní bez zákonných dôvodov, bez toho, aby bolo vyhotovené v prípade CD kamerového záznamu kto ho vyhotovil, v koľkých kópiách bol vyhotovený, v zmysle akého zákonného oprávnenia bol vyhotovovaný, bez znaku skartácie, legendy, lehoty uloženia a podobne. ...

Sťažnosť, ktorú som podal z vyššie uvedených dôvodov bola vyhodnotená ako trestné oznámenie, ktoré bolo v konečnom dôsledku odmietnuté v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Podaná sťažnosť voči predmetnému uzneseniu ako aj ostatné zákonné možnosti nápravy vydaného rozhodnutia prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Trnave a Generálnej prokuratúry boli fakticky bezúspešné, pretože napriek tomu, že bolo prokurátorkou skonštatované, že došlo k pochybeniam zo strany vyšetrovatelky, k požadovanej náprave nedošlo.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že namietaným postupom ministerstva vnútra boli obmedzením osobnej slobody bez zákonného dôvodu, odmietnutím prijať trestné oznámenie, odmietnutím vykonať neodkladné a neopakovateľné úkony v trestnom konaní, neposkytnutím stravy, neposkytnutím súhlasu na lekárske vyšetrenie,

výsluchmi svedkov v trestnom konaní bez prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa, odmietnutím práva nazrieť do trestného spisu a zabezpečením dôkazov porušené jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru, namietaným uznesením ministerstva vnútra, namietaným uznesením okresnej prokuratúry, namietaným upovedomením krajskej prokuratúry, namietaným prvým upovedomením generálnej prokuratúry a namietaným druhým upovedomením generálnej prokuratúry bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ďalej, aby ústavný súd zrušil namietané uznesenie ministerstva vnútra a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie a úhradu trov konania.

II.

4. Ministerstvo vnútra namietaným uznesením odmietlo trestné oznámenie sťažovateľa pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prípadne iných trestných činov, ku ktorým malo dôjsť 23. decembra 2010 tým, že na Železničnej polícii v Trnave príslušníčka Policajného zboru služobne zaradená v čase spáchania skutku na 2. inšpekčnom oddelení odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra nezákonne zadržovala sťažovateľa počas dokumentovania trestnej veci prečinu útoku na verejného činiteľa vedenej pod ČVS: SKIS-366/IS-2-V-2010. Podľa ministerstva vnútra nebol dôvod na začatie trestného stíhania, keďže z celého spisového materiálu vedeného pod ČVS: SKIS-366/IS-2-V-2010 nevyplývajú žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že príslušníčka Policajného zboru svojim konaním naplnila znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Svoje závery k odmietnutiu trestného oznámenia sťažovateľa ministerstvo vnútra odôvodnilo poukazom na vypočutie vyšetrovateľky Mgr. B., spisový materiál a zákonné ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku.

5. Z namietaného uznesenia okresnej prokuratúry, ktorým zamietla sťažovateľovu sťažnosť proti namietanému uzneseniu ministerstva vnútra, vyplýva, že okresná prokuratúra vyhodnotila postup vyšetrovateľky Policajného zboru Mgr. B. z 23. decembra 2010

v trestnej veci sťažovateľa ako rozporný zo zákonom, pričom podľa okresnej prokuratúry jej konaním mohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Jej konanie bolo podľa okresnej prokuratúry protiprávne, avšak nedošlo k naplneniu všetkých základných znakov skutkovej podstaty trestného činu podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona alebo § 183 Trestného zákona. Konanie a postup vyšetrovatelky mohlo podľa okresnej prokuratúry naplniť znaky disciplinárneho previnenia a okresná prokuratúra zdôraznila, že postup bol vyšetrovatelke jej nadriadeným dôrazne vytknutý a menovaná vyšetrovatelka toho času nepôsobí ako vyšetrovatelka v sekcii kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra. Ďalej okresná prokuratúra poukázala a odôvodnila zákonnými ustanoveniami Trestného poriadku zákonnosť postupu vyšetrovateľa pri vybavovaní trestného oznámenia sťažovateľa.

6. Krajská prokuratúra namietaným upovedomením vybavila podnet sťažovateľa z 22. januára 2012, v ktorom sa stotožnila so závermi ministerstva vnútra a okresnej prokuratúry a doplnila, že nie je v predmetnej veci trestného oznámenia voči Mgr. B. možné uvažovať o vyvedení trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu k údajným trestným činom podľa § 183 Trestného zákona alebo k iným trestným činom. Podľa krajskej prokuratúry rozhodnutia ministerstva vnútra a okresnej prokuratúry boli v danej veci vydané na podklade v dostatočnom rozsahu zisteného skutkového stavu veci. V uvedenom smere krajská prokuratúra nezistila pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní, keďže sťažovateľ nebol vypočutý ako oznamovateľ. Rovnako krajská prokuratúra uviedla, že v postupe Mgr. B. došlo k viacerým procesným pochybeniam, postup vyšetrovatelky zakladá znaky disciplinárneho previnenia, avšak jeho prerokovanie už nebolo vzhľadom na uplynutie doby jedného roka od sporného postupu vyšetrovatelky v čase rozhodovania dozorujúcej prokurátorky o sťažnosti sťažovateľa možné. Keďže preskúmaním predloženého spisového materiálu krajskou prokuratúrou v súvislosti s postupom vyšetrovatelky Mgr. B. a ďalších príslušníkov Policajného zboru dňa 23. decembra 2010 neboli zistené zákonné podmienky na trestné stíhanie konkrétnych osôb, krajská prokuratúra podnet sťažovateľa ako nedôvodný odložila.

7. Generálna prokuratúra namietaným prvým upovedomením generálnej prokuratúry a namietaným druhým upovedomením generálnej prokuratúry vybavila opakované podnety sťažovateľa, pričom sa stotožnila so závermi ministerstva vnútra, okresnej prokuratúry

a krajskej prokuratúry o nemožnosti viesť trestné stíhanie. Aj generálna prokuratúra uviedla, že v postupe vyšetrovatelky boli zistené pochybenia, avšak vyhodnotením tohto jej konania nemožno dospieť k záveru o spáchaní konkrétneho trestného činu, pretože absentuje naplnenie všetkých základných znakov skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu. Generálna prokuratúra doplnila, že nedostatky v profesionalite a odbornosti vyšetrovatelky zapríčinili, že jej postup bol v rozpore so zákonom, a poukázala na dôvodnosť disciplinárneho konania proti vyšetrovatelke. S poukazom na uvedené závery generálnej prokuratúry, spisový materiál a zákonné ustanovenia Trestného poriadku generálna prokuratúra namietaným prvým upovedomením generálnej prokuratúry a namietaným druhým upovedomením generálnej prokuratúry odložila opakované podnety sťažovateľa.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

IV.

K namietanému postupu ministerstva vnútra

9. Ústavný súd v úvode uvádza, že zo sťažnosti, priložených príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ napáda postup ministerstva vnútra vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-336/IS-2-2010, a to konkrétne postup vyšetrovateľky Mgr. B., toho času vyšetrovateľky pôsobiacej v sekcii kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, z 23. decembra 2010 pri obmedzení jeho slobody a jeho vypočutia. Ústavný súd konštatuje, že postup (úkony, opatrenia a iné zásahy) vyšetrovateľky Mgr. B. z 23. decembra 2010 smerujúce voči sťažovateľovi boli vykonané v trestnej veci vedenej pod ČVS: SKIS-366/IS-2-V-2010. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ neoznačil konanie, v rámci ktorého došlo k namietanému postupu ministerstva vnútra.

10. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania musí obsahovať o. i. akej veci sa týka.

11. Uvedený záver postačuje na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti smerujúcej proti namietanému postupu ministerstva vnútra pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

12. Aj napriek uvedenému však ústavný súd s prihliadnutím na požiadavku materiálneho chápania ochrany základných práv a slobôd pristúpil v rámci predbežného prerokovania sťažnosti v tejto časti k jej preskúmaniu z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok jej odmietnutie v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

14. Ústavný súd sa na tomto mieste musí vysporiadať s relevantnou otázkou, či sťažnosť smerujúca proti namietanému postupu ministerstva vnútra nie je podaná oneskorene.

15. Sťažovateľ sa mohol o opatreniach a iných zásahoch z 23. decembra 2010 vykonaných voči nemu dozvedieť najneskôr v tento deň, t. j. 23. decembra 2010. Sťažovateľ podal sťažnosť (podaná osobne) ústavnému súdu 21. januára 2013, z čoho nepochybne vyplýva, že sťažnosť ústavnému súdu nepodal v zákonnej dvojmesačnej lehote predpokladanej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti namietanému postupu ministerstva vnútra odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako oneskorene podanú.

Všeobecne k ostatným častiam sťažnosti

16. K namietanému uzneseniu ministerstva vnútra, namietanému uzneseniu okresnej prokuratúry, namietanému upovedomeniu krajskej prokuratúry, namietanému prvému upovedomeniu generálnej prokuratúry a namietanému druhému upovedomeniu generálnej prokuratúry ústavný súd zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie

základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

17. Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovel v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

18. Ďalej ústavný súd pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie (tu rozhodnutie generálneho prokurátora Slovenskej republiky), ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. *Dziedzic v. Poľsko*, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; *Helmers v. Švédsko*, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; *Kusmierek v. Poľsko*, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48].

**K namietanému uzneseniu ministerstva vnútra
a namietanému uzneseniu okresnej prokuratúry**

19. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že ministerstvo vnútra a okresná prokuratúra reagovali na podané trestné oznámenie a sťažnosť sťažovateľa v rámci postupu pred začatím trestného stíhania upraveného Trestným poriadkom (§ 196 až § 198 Trestného poriadku) zákonným spôsobom, a teda riadne plnili svoje povinnosti vyplývajúce z uvedených zákonných noriem, pričom vydali namietané uznesenia, ktoré splňajú náležitosti predpokladané Trestným poriadkom, v ktorých vyjadrili odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie ministerstva vnútra a namietané uznesenie okresnej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a postup ministerstva vnútra a okresnej prokuratúry a právne závery nimi vyslovené v namietaných uzneseniach je nutné považovať za výraz autonómneho rozhodovania týchto orgánov verejnej moci, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

20. Navyše, ako už ústavný súd uviedol, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd. Aj na základe týchto záverov k porušeniu ústavných práv sťažovateľa (čl. 46 ods. 1 ústavy) namietaným uznesením ministerstva vnútra a namietaným uznesením okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť.

21. Z už uvedených dôvodov ústavný súd odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému uzneseniu ministerstva vnútra a namietanému uzneseniu okresnej prokuratúry ako zjavne neopodstatnenú.

**K namietanému upovedomeniu krajskej prokuratúry, namietanému prvému
upovedomeniu generálnej prokuratúry
a namietanému druhému upovedomeniu generálnej prokuratúry**

22. Rovnako v tomto smere ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že krajská prokuratúra a generálna prokuratúra reagovali na podnet a opakované podnety sťažovateľa zákonným spôsobom, a teda krajská prokuratúra a generálna prokuratúra riadne plnili svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, pričom vybavili podnet a opakované podnety sťažovateľa namietanými upovedomeniami, ktoré spĺňali náležitosti predpokladané zákonom o prokuratúre, v ktorých vyjadrili odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Krajská prokuratúra a generálna prokuratúra reagovali aj na námietky sťažovateľa týkajúce sa skutkového stavu a skutočnosť, že právne závery krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry sú odlišné od záverov sťažovateľa, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia jeho podnetu a opakovaných podnetov. Ústavný súd konštatuje, že postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v súlade so zákonom o prokuratúre nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľa domáhať sa ochrany svojich práv podaním podnetu alebo opakovaného podnetu orgánom prokuratúry a právne závery vyslovené v namietanom upovedomení krajskej prokuratúry, namietanom prvom upovedomení generálnej prokuratúry a namietanom druhom upovedomení generálnej prokuratúry nie sú za arbitrárne, extrémne nelogické ani sa neodchýlili od veci samej, a je nutné považovať ich za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

23. Na základe prezentovaných konklúzií ústavný súd odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému upovedomeniu krajskej prokuratúry, namietanému prvému upovedomeniu generálnej prokuratúry a namietanému druhému upovedomeniu generálnej prokuratúry ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014